

Columbia

Tidning för Columbia-konferensen.

Årg. IV.

ROCK ISLAND, ILL., och Moscow, Idaho, den 1 SEPTEMBER 1903.

No. 9.

Lifvets källa.

C. E. S.—N.

Joh. 7: 37—39.

Mel.: Sv. ps. 215.

Lifvets källa, Jesus Krist,
du som nådigt kallar alla,
som, af syndaskuld och brist
tryckta, förstande nedfalla
och om nåd vid nådens tron
tigga dig, du Faderns Son!

Väck den rätta själatorst
genom Anden i mitt hjärta,
att jag framför allt och först
både uti fröjd och smärta
uti dig min hugnad har,
nåd utaf din fullbet tar.

Lifvets vatten du mig ger,
själatorsten själf du släcker,
därför jag till dig ock ber
och min själatorst upptäcker.
Törsten stillar du, ger fröjd,
arna själen gör du nöjd.

Hjälp mig komma, dricka så
uti tron, att jag må blifva
själf en källa, där de må
finna vatten, de, som drifva
af och an i öknens sand,
utan frihet af din hand.

Jesus, mig din Ande gif,
som mig straffar, leder, förer,
dödar i mig syndens lif
och till tro och kärlek rörer,
dig förklarar, härlig gör,
att i dig jag lever, dör.

Gif din kyrka nåd för nåd,
uppfyll med din Ande, tukta,
led den troget i ditt råd,
att hon dig må älska, frukta.
Denne helig, härlig gör
och af trohet hem den för.

Här välsignad skall hon då
uti evighet dig ära
och din kärlek prisa få
med den änglaskaran kära
uti Guds Jerusalem,
dit du fört den helgad hem.

Ur Bethlehemsstjärnan.

En Jesu efterföljare.

Matt. 16: 24—27.

(Högmässopredikan vid synodalmä-
tet i Parton, Ill., söndagen den
14 juni 1903, af pastor
Martin L. Larson.)

Dyre medvandrare mot evigheten!
När Jesus kallade sina lärjungar,

sade han till Matteus och Filippus:
Följen mig. De stodo båda upp och
följde honom. På många ställen i
den heliga skrift lägges stor vikt vid
detta, att följa Jesus. Till Simon
Petrus och Andreas, hans broder,
sade ock Jesus: "Följen mig, och
jag skall göra eder till människo-
fiskare. Strax öfvergäfvos de båten
och följde honom" (Matt. 4: 19,
20). På ett annat ställe säger han:
"Den som icke tager sitt kors och
följer efter mig, han är mig icke
värd" (Matt. 10: 38). Åter heter
det: "Och hvilken som icke tager
sitt kors och följer efter mig, han
kan icke vara min lärjunge" (Luk.
14: 27). På ett annat ställe fogar
han till ett härligt löfte vid talet
om att efterfölja honom. Han sä-
ger i Joh. 8: 12: "Jag är världens
ljus; den som följer mig, han skall
icke vandra i mörkret, utan han
skall hafva lifvets ljus." Att följa
Jesus skall ock höra till de saligas
sysselsättning i härligheten. Där-
om heter det i Uppb. 14: 4: "Dessa
äro de, som följa Lammet hvart helst
det går."

Herren Jesus vill frälsa alla och
föra dem till himmelen. Därför har
han ock dött för alla. Men han har
icke blott dött här på jorden, han
har ock lefvat och vandrat här nere.
Himmelen var hans mål, ty han bad:
"Fader, förhärliga du mig hos dig
själf med den härlighet, som jag ha-
de hos dig, förr än världen var." Och
vidare säger han: "Jag kommer
till dig."

Många människor mena sig ock
hafva gjort himmelen till sitt mål,
men om man gifver akt på deras
vandring och jämför den med Guds
ord om rätta himlavandrare, så må-
ste man komma till den slutsatsen,
att deras vandring kan ej hafva himme-
len till sitt mål. De följa ej den
rette mannen, de vandra på den bre-
da vägen, som drager till fördömel-
sen. Vägen till himmelen är ej så
lätt att änna, och sedan man funnit
den, stöter man på så många afvä-
gar. En skicklig vägvisare är af nö-

den, en som själf gått vägen och
nått målet. På himlavägen finns
ingen bättre vägvisare än Jesus.
Han har själf vandrat den. Vill
någon därför säkert komma till him-
melen, och det mena sig de flesta
vilja, så kan man icke göra bättre
än att följa Jesus. Om en sådan
Jesu efterföljare är det Jesus talar
i dagens text. Vi vilja i vår Herres
och Frälsares namn, med den Heli-
ge Andes hjälp och ledning betrakta
ämnet:

En Jesu efterföljare.

Om man skall följa någon, så
måste man först och främst komma
i dens sällskap, som man skall följa.
Vi kristna hafva kommit i sällskap
med, ja, blifvit innerligt införlif-
vade med Herren Jesus genom det
heliga dopet. Vi blefvo då frälsta,
födda på nytt, Guds barn, iklädda
Kristus och delaktiga af den eviga
saligheten. Men sorgligt nog äro
icke alla, som blifvit döpta, Jesu ef-
terföljare nu. Många öfvergifva
hans sällskap redan i unga åren och
söka sig andra vägvisare. Huru skall
nu en, som upphört att följa Jesus,
åter bli en rätt Jesu efterföljare?
Han måste omvända sig, öfvergifva
sina för Herren Jesus främmande
och för hans själs eviga väl skadliga
kamrater och med hela sin varelse
åter sluta sig till Jesus. Han bör
komma i ett sådant förhållande till
honom, att han af hjärtat med
psalmsångaren kan sjunga: "Jesus
är min vän den bäste" etc.

Den som då antingen sedan sin
döpelses dag förblifvit hos Jesus el-
ler genom en sann omvändelse åter
kommit i gemenskap med honom,
han vill gå i Jesu fotspår, i samma
riktning som Jesus, underkasta sig
samma förhållanden som Jesus, med
hela sin varelse arbeta på att nå sam-
ma mål som Jesus.

Att följa Jesus vill då först säga
att gå i hans fotspår. När vi
då i Guds ord se, hvilken vikt det
ligger på denna efterföljelse, så bö-
ra vi manas till nit och trohet, när
det gäller denna sak. Vi se, huru ni-

tiska apostlarna voro, och huru allvarligt de uppmanade de kristna att efterfölja Jesus. Petrus skrifver: "Ty därtill ären I kallade, emedan äfven Kristus har lidit för oss och lämnat oss en föresyn, på det att I skullen efterfölja hans fotspår, hvilken icke gjorde någon synd, och i hvilkens mun intet svek vardt funnet, hvilken, när han blef smädad, icke smädade igen, och när han led icke hotade, utan öfverlämnade det åt den, som rätt dömer" (1 Petr. 2: 21—23). Paulus kunde säga: "Varen mina efterföljare, såsom ock jag är Kristi" (1 Kor. 11: 1); och åter säger han: "Därför förmanar jag eder: Blifven mina efterföljare." På ett annat ställe säger han: "Varen mina efterföljare, mina bröder, och sen på dem, som vandra på detta sätt, såsom I hafven oss till föresyn." Åter säger han: "I blefven våra efterföljare och Herrens"; och åter: "Ty I veten själfva, huru I bören efterfölja oss, emedan vi icke hafva uppfört oss oskickligt ibland eder." Vi veta alla, att Paulus var en trogen Jesu efterföljare. Må vi häruti likna honom. Gifvom därför noga akt på i de heliga evangelierna, huru Jesus vandrade bland människors barn. Själff uppfyllde han fullkomligt sin uppmaning till sina lärjungar: "Älsken edra ovänner, välsignen dem, som förbanna eder, görn väl emot dem, som hata eder, och bedjen för dem, som försmäda och förfölja eder." Må alla lärare häruti följa honom och hans apostlar. Den lärare är en dålig Jesu efterföljare, som har orsak att säga: "I bören göra som jag säger, men icke som jag gör." Jesu exempel voro alltså de bästa, ty de voro fullkomliga. Vi kunna väl aldrig här i tiden nå samma fullkomlighet som han, men vi böra ändock fara där-efter.

En Jesu efterföljare bör ock hafva samma sinne som han, annars blir sällskapet föga angenämt eller långvarigt. Märom säger aposteln Paulus: "Varen så till sinnes, som Kristus Jesus var, hvilken, då han var i Guds skepelse, icke aktade såsom ett rof att vara jämlik Gud, utan utblottade sig själf och antog en tjänares skepelse och vardt lik människor och i åttälvor fönnen såsom en människa. Han ödnjukade sig själf och vardt lydlig intill döden, ja, intill korsets död." Detta heliga ställe gifver en Jesu efterföljare mycket att göra.

Jesus sade: "Mitt rike är icke af denna världen." När det gäller att gå i samma riktning som Jesus, så märka vi, att han icke blott om sitt rike utan om hela sin vandring och lifsriktning kunde säga så. Denna världen bör icke vara vårt mål. Vilja vi komma till himmelen med Jesus och till Jesus, så måste vi följa honom dit. Ingen, som älskar denna världen och de ting, som äro i världen, och lefver för dem, kan få någon del eller lott i den himmelska världen. Dyre åhörare! Hvad är målet för vårt lif, vår vandring? Tagom icke utan vidare så alldeles för gifvet, att det är Jesus och hans himmel. Icke alla, som äro kristna till namnet, äro sanna kristna. Det går så lätt att missstaga sig härvidlag. Vi äro allt för mycket böjda för att tro, att allt är väl, och att säga, att vi hoppas, det vi hafva vår sak med Gud på det klara, ändock vi icke hafva någon grund för vårt hopp. Gör icke, min dyre vän, ett sådant misstag, ty af alla misstag vore detta det värsta. Pröfva dig noga och se efter, om du har någon grund för ditt salighets hopp. Må hvarje oomvänd själ vända sig från denna världen och sig själf till sin Gud och Frälsare. Att lefva för denna världen och på samma gång följa Jesus går icke. Jesus vill vara ensam om hjärtats kärlek, ty "då han själens brudgom blifver, tål han sedan ingen mer." Det första, vi böra göra för att blifva saliga, är att följa Jesus, det hafva vi hört af Jesu ord till Matteus och Filippus, det skall ock blifva det sista. När Jesus under uppenbarelsen vid Tiberias haf hade återinsatt Petrus i apostlämbetet, sade han till honom: "Följ mig", och när Petrus vid samma tillfälle hade onödiga omsorger om huru det skulle gå med Johannes, upprepade Jesus sitt: "Följ du mig."

Jesus vill hafva sådana, som följa honom, men han *kringar ingen in* i sin efterföljelse. Han säger i vår text: "Om någon *vill* efterfölja mig." Han vill icke hafva några slafvar, han vill hafva fria efterföljare, fria lärjungar. Han inbjuder oss så vänligt att följa sig, han lockar oss så mildt och ömt, men sedan lämnar han det åt vårt fria val. "O människa, välj till ditt bästa, vid hvilken du tänker dig fästa, och honom ditt hjärta tillbjud."

Hvarje resa eller vandring har sina besvärigheter. Det gäller att

försaka eller uppoffra något för att vinna något. Detta är ju en allmän lag ej blott i naturens utan äfven i nådens rike. Vår store Herre och Läromästare undervisar oss därom i vår heliga text, då han säger, att den, som vill efterfölja honom, måste förneka sig själf och taga sitt kors på sig och följa honom. Mången är villig att förneka sig hemmets trefnad och sina käras umgänge, att underkasta sig nästan outhärdliga mödor i det ovissa hoppet att vinna något af Alaskas guld. Hvarför äro vi så obenägna att förneka oss själfva och försaka något litet, ja, kanske mycket för att vinna de eviga och himmelska skatterna? Den, som på allvar söker dem, behöfver ej vara oviss om utgången. Det står hvat och en frött att följa eller icke följa Jesus, men har man en gång slutit sig till honom och vill förblifva hos honom, så måste man vara nöjd med de omständigheter, i hvilka Mästaren själf befunn sig. En själ, som genom den Helige Andes nådeverk kommit i sanna tros- och lifsgemenskap med sin Frälsare, gör det ock, icke af tvång utan med hjärtats häg och lust, äfven om den gamle Adam därvid svärligen jämrar sig. Men låt honom jämrar sig, han måste ändå dö, om den nya människan skall kunna lefva. Att förneka sig själf är just att släppa till den gamle Adam och lämna honom bödlarna i våld att, såsom en viss Guds man säger, "afstå ifrån, offra sin egen vilja med dess otaliga yttringar. Att ligga i ständig kamp mot sig själf, oupphörligt vaka öfver sitt inre, att där ej måtte få insnyga och rotfästa sig något, som gör gemenskapen med Herren om intet, som i sig själf kan vara löfligt och under vissa förhållanden ett verkligt godt, men som man finner innebära en frestelse och fara för ens inre lif, att beslutsamt afvisa hvarje försätlig tanke eller föreställning, som går ut på att vi skola gå in i en kompromiss med världen och vårt gamla jag; se, detta medför ett inre kors, som kanske ingen människa vet någonting om, men som dock framför allt vid vissa tillfällen, i särskilda frestelsestunder kan kännas tungt, tyngre och bittrare än ett svårt yttre lidande." Denna själförnekelser är icke ett ögenblicks eller en dags verk, utan ett verk, som räcker alla dagar, ja, hela lifstiden. Därom undervisar oss vår lärofader Luthar, då han, ta-

lande om betydelsen af döpelsen i vatten, säger: "Den betyder, att den gamla människan hos oss skall genom daglig ånger och bättring förkvävas och dödas med alla synder och onda lustar och en ny människa åter dagligen framkomma och uppstå, hvilken i rättfärdighet och helighet skall lefva för Gud evinnerligen." Om vi sålunda stå i döpelsen, så skola vi enligt den nya människan med lust efterfölja vår Jesus, genom själförnekelse, fattigdom, nöd och pröfningar af alla slag. Vi skola dö synden, och lefva för honom, som för oss är död och uppstånden. Denna själförnekelse griper djupt in i vår onda, själviska natur. Det gäller att låta sina egna åsikter och meningar fara och göra sig innerligt förtrogen med Jesu meningar och vilja, uppenbarade i hans heliga ord. Förnuftet måste låta sig nöja med att blifva taget till fånga under trons lynad. Vore alla, som mena sig vara Jesu efterföljare, mera måna om denna sak, så skulle sektmakarnas antal ej bli så synnerligen stort.

Det gäller äfven att uppoffra sin tid till Herrns ära och uti hans tjänst. Det förspörjes så ofta, att man ej har tid att undervisa sina barn i kristendomen, det viktigaste som hör till deras uppfostran, men nog har man tid att sköta sina kreatur och ägna dem mycken omsorg. "Det ena bör man göra och det andra icke låta." Och hvilket är dyrbarast, ett barns odödliga själ eller ett kreatur?

Man får ofta höra om personer, som ej hafva tid att gå i kyrkan, eller att läsa och bedja, eller att besöka sjuka och nödställda medmännior. Hafva vi ej någon tid att gifva åt Jesus och för hans sak på jorden, och för våra egna själars frälsning? Och ändock har han gifvit icke blott något af sin tid, utan hela sitt lif, sin tillvaro i jämmerdalen för oss, ja, gifvit sig själf i det bitteraste lidande och den snädefullaste död för oss och vårt eviga väl. Må vi ej vara delaktiga i den mångenstädes gängse meningen, att pastorn skall sköta de andliga angelägenheterna, och att medlemmarna tillfullo gjort sitt, när de bidragit med sin skärf till hans lön. De skola för öfrigt blott ägna sig åt det världsliga. Hvad skulle församlingens medlemmar tänka, om vi präster började predika och säga: Endast präster-

na skola varda frälsta, församlingens öfriga medlemmar icke? Men det blir ju den naturliga följd af ofvannämnda påstående. Jesus säger: "Jag är dörren, om någon ingår genom mig, skall han blifva frälst, och han skall ingå och utgå och finna bete." Dessa ord gälla ej blott församlingens lärare utan äfven dess medlemmar.

Den, som vill efterfölja Jesus, bör förneka sig själf genom att offra sina penningar för Jesu rikssak. Jesus uppoffrade sin himmel och all dess härlighet för vår skull. Aposteln omtalar, att man i Macedoniens församlingar bad med mycken enträgenhet om den ynnesten att få deltaga i undsättningen till de heliga. Orsaken till detta goda förhållande angifver aposteln med följande ord: "Och icke såsom vi hade väntat, utan sig själfva gäfvade de först åt Herren." Den största gäfvan, man kan gifva, är sig själf, och har man verkligen gifvit sig själf, hvad har man då kvar, som man icke vill gifva? Följer man själf Jesus, så vill man gärna låta allt sitt vara med i sällskapet, vara ägnadt åt Herrns tjänst. Liksom Öfverherden föregick med goda exempel, så måste ock underherdarna göra. "Varen mina efterföljare såsom ock jag är Kristi", manar Paulus. Om vi präster skola lyckas, när det gäller t. ex. fostra offervillighet i våra församlingar, så måste vi själfva vara offervilliga. Det tar sig minst sagdt illa ut, om vi i tal och skrift offentlig och enskildt uppmana andra till att gifva för olika ändamål, ja, kanske för sådant som gäller vår egen kassa, utan att själfva offra något. Vilja vi, att våra församlingsmedlemmar skola gripa djupt i sin pung, så måste vi göra detsamma i vår. De hafva val lika mycken rätt att fordra detta af oss, som vi hafva att fordra det af dem. Må vi alla mer helt hängifva oss åt Jesus, så skall äfven den delen af själfförnekelsen blifva lätt.

Men detta, att förneka sig själf, innebär ej blott att offra sina åsikter och meningar, sin tid och sina penningar, det gäller att offra sin allra innersta varelse, sina hemligaste begär, käraste önskningsar och sin innersta vilja. Egenviljan och egenkärleken äro farliga lyten hos en Jesu efterföljare, ja, till de öfverhand, så är det snart slut med Jesu efterföljd, ty "ingen kan tjäna två herren."

Det naturliga jaget vill ej bära korset, men Jesus säger: "Om någon vill efterfölja mig, han tage sitt kors på sig och följ mig." En kristens kors är allt det, som han får lida af djäfvul, kött och värld, därför att han är en kristen. Många människor göra anspråk på att vara korsbärare, men vi bära besinna, att icke på långt när allt lidande, som människor få utstå, är en kristens kors, nej, det är fastmer Guds sändebud till straff, varning och väckelse för de oomvända.

Jesus säger icke: På honom skall jag lägga mitt kors, utan så säger han: "Han tage sitt kors på sig." Det rätta korsbärandet är sålunda icke en tvångssak, utan en frivillig handling, men ock en handling, som är en naturlig följd af följandet efter Jesus. Det höfves lärjungen att uti allt och därför äfven häruti likna Mästaren. "Han bar sitt kors." Må ingen försöka följa Jesus, som icke är villig att bära sitt kors.

En människa kan göra antingen en oändlig förhust eller en oändlig vinst. Vår text talar om tvenne lif. Genom att finna och bevara det ena mister man det andra. Det ena lifvet är det lägre, naturliga, köttsliga, världsliga lifvet, som vi äfft af Adam och som faller sig så lätt att lefva; det andra är det högre, andliga, gudomliga, himmelska lifvet, som vi kunna erhålla endast såsom en gäfvad af och genom Jesus vår Frälsare. Detta senare är för vår förlärfvade naturs skull svårt för människan att lefva. Nu säger Jesus, att den som vill bevara sitt naturliga lif, om det annars gällde att för Jesu namns skull uppoffra det, han skall mista det, ty döden skall komma och taga det ifrån honom; men hvilken som mister det för Jesu namns skull, han skall finna det, det ättas, det eviga lifvet, som ingen död skall kunna taga ifrån honom.

Nu gäller det att enligt den naturliga människan samla så mycket möjligt är i form af ära, anseende, beröm och rikedom, med ett ord sådant, som hör till denna tiden och världden, och så stå i fara att förlora sin själ, eller ock att enligt den andliga människan vinna, d. ä. behålla, frälsa sin själ äfven om det skulle ske på bekostnad af allt, som denna världden har att bjuda på, ja, kanske själfva lifvet. Om man väljer detta senare, hvad har man då vunnit? Jo, sin själ. Ty enligt Jesu ord är det fråga om att vinna världen och

förlora sin själ, eller förlora världen och vinna sin själ. "Mästaren med den lärda tungan" låter oss tydligen förstå, att båda ej kunna vinnas. De höra till hvar sin värld, vinnas hvar på sitt sätt och hafva hvar sin Herre, och ingen kan af hela hjärtat ägna sig åt båda. Om nu själen är förlorad, då är allt förloradt, och intet i all världen kan ersätta den förlusten. Det, som är köpt med den utesägligt stora lösepenningen Jesu Kristi, Guds Sons, blod, kan ej återlösas med allt världens gods och guld och njutning och ära. Görom därför, dyre åhörare, vårt val i dag, ty "i dag är den behagliga tiden, i dag är frälsningens dag." Hvilket är oss nu dyrbarast, vår själ och hennes Frälsare eller världens skatter och vänskap? Hvem vilja vi helst tjäna, världen och hennes furste eller vårt lifs Gud?

Frälsaren slutar våra heliga textord med att tala till sina efterföljare om gärningar och lön. En människas måste vara i verksamhet. Det se vi redan på det lilla barnet. Se, hvilken rastlös verksamhet på ett eller annat sätt. Redan barnets gärningar hafva sin betydelse, men den äldre människans mera så. En människas gärningar bestå ej endast af vissa enstaka handlingar. De omfatta hela hennes både yttre och inre verksamhet och lifsriktning. Ja, de äro den inre lifsriktningens frukter. Det är därför de i domedagens ljus hafva så oberäkneligt stor betydelse. Jesus säger i vår text: "Ty Människosonen skall komma i sin Faders härlighet med sina änglar och skall då löna hvar och en efter hans gärningar." Ingen kan med sina gärningar vinna himmelen. Härvidlag gäller endast en annans, nämligen Jesu Kristi gärningar, af människan i tron mottagna. Den gärning, som å människans sida afgör hennes väl eller ve, är hennes tro, hvarmed hon omfattar och tillägnar sig Kristi gärningar, eller hennes otro, hvarmed hon förkastar dem. Den, som i en sann tro, verkad af den Helige Ande, tillägnar sig Kristus och hans gärningar, får i och med detsamma en ny lifsriktning eller, med andra ord, blir en ny lifskälla, ur hvilken flödar sådant, som behagar den himmelske Fadern för hans Sons skull. Hvar och en, som tror på Jesus Kristus, skall varda frälst, men skriften vittnar ock därom, att den kristnes trohet i Herrens tjänst bestämmer

den himmelska nådelönens storhet. "Människosonen skall löna hvar och en efter hans gärningar", säger Jesus.

Huru stort, att vi här nere kunna göra sådant, som kan, ja, skall hafva betydelse för evigheten. Vi borde då såsom Jesu efterföljare, om vi nämligen äro det, vaka öfver hvarje tanke, som uppstiger i vårt innersta. Vi borde väga hvarje vårt ord på Guds ords himmelska guldsvikt, vetande, att "för hvar och ett fåfängt ord, som människorna tala, skola de göra räkenskap på domedag; ty af dina ord skall du varda rättfärdigad och af dina ord skall du varda fördömd." Om vi så vägde våra ord, så torde mycket af det både präster och andra kristna vanprydande "gyckel, hvilket icke höfves", få maka åt sig för heligt tal till uppbyggelse och nytta, eller ock för tystnadens värtalighet. Må vi äfven härvidlag efterfölja Jesus. Vi borde ock beskåda hvarje vår gärning i Guds ords klara ljus, ty endast i det ljuset kunna vi lära känna våra gärningars beskaffenhet och betydelse. En för alla Jesu efterföljare viktig fråga, när det gäller våra ord och gärningar, är därför denna: Huru bör jag nu tala, hvad bör jag nu göra för att i allt kunna behaga min Herre Jesus, eller med andra ord: Hvad vill Herren, att jag skall tala och göra just nu? Om vi verkligen älska Jesus, så vilja vi ju icke göra något, som kunde misshaga honom, utan blott sådant, som kunde i allt vara honom till behag.

"Människosonen skall löna hvar och en efter hans gärningar." Så talar han, som skall döma levande och döda. Huru betydelsefulla äro därför icke hans ord. Mången vill, sorgligt nog, tjäna satan hela lifvet och ändå bli salig, när man skall dö. Lät oss icke glömma, att syndens och, vi kunna tillägga, sataus lön är döden. Men de, som troget hafva följt och tjänat Herren Jesus, skola ock få en utesägligt härlig nådelön. Om denna lön talar en viss Guds man sköna ord, hvilka vi vilja anföra och därmed afsluta. Han säger: "Men redan här i tiden utfaller en del af den härliga lönen. En kristen försakar väl sin egen visdom, men han får i stället eviga, gudomliga och lifgivande sanningar; han försakar en köttslig vilja, som, när hon tillfredsställes, gör honom olycklig, och får i stället en andlig och

helig; han försakar sinnliga njutningar, som förslappa själen och lämna hjärtat tomt, otillfredsställdt och sargadt af samvetets bestraffningar, men får i stället frid och fröjd i den Helige Ande; han försakar världsmänniskornas umgänge, men får en omätlig ersättning i umgänget med sin Frälsare; han försakar ägodelar på jorden, dem mal och rost fördärfva och hvilka han helt snart måste lämna, men vinner ägodelar i himmelen, hvilka aldrig skola tagas ifrån honom; han försakar människopris, som snart kan förvandlas i klander, men får i stället pris af sin himmelske Fader; han försakar en rättfärdighet, som endast är ett styckeverk, ja, alldeles oduglig, men får en rättfärdighet, som för Gud evigt gäller; han bär ett kors, men det skall förbytas i en segerstod; han mister ett lif, fullt af vedermöda, sorger och frestelser, men vinner ett härligt och saligt lif i himmelen. Denna lön blifver så stor, att vi uti vår närvarande inskränkthet icke kunna fullkomligt fatta eller beskrifva den. Det är oss icke uppenbart, hvad vi skola varda, säger aposteln Johannes; dock tillägger han: När Kristus varder uppenbar, skola vi blifva honom lika (1 Joh. 3: 2). Den eviga saligheten består dels i frånvaron af allt ondt, som här i världen trycker människan till kropp och själ, dels i åtnjutande af allt godt. Ty 'Gud skall aftorka alla tårar från deras ögon, och döden skall icke vara mer, icke heller sorg, icke heller rop, icke heller värk varder mer, ty det första har gått tillända' (Uppb. 21: 4). Och när aposteln säger, att vi blifva Herren lika, så uttalar han därmed den allra högsta härlighet och salighet. Så säger ock Jesus till sina lärjungar: 'Jag öfverlåter ett rike åt eder, såsom min Fader har öfverlåtit det åt mig, på det att I mån äta och dricka vid mitt bord i mitt rike och sitta på troner och döma Israels tolf släkter' (Luk. 22: 29, 30), d. ä.: *I skolen äta min ära och makt*. De trogna kallas i skriften Guds arfvingar och Kristi medarfvingar (Rom. 8: 17). Hvilka närliga löften och hvilken salighet, när de en gång gå i fullbordan! Här vandra vi i tro och skåda liksom i en spegel, där skall tron förvandlas i vetande, och vi skola se, såsom ansikte mot ansikte. Här afbrytas våra böner och lofsånger; där skola de evigt ljuda.

Här äro vi skröpliga, där blifva vi härliga. Men hvem kan uttala det utsägliga och beskrifva det obeskrifliga? Vare det oss nog, att vi få komma till Kristus, den vi hålla öfver allt annat kär; men icke såsom syndare, med sorg i hjärtat och tårar i ögonen, utan såsom förklarade helgon, icke i tron, utan i åskådningen; ty vi få se honom såsom han är, icke i vissa högtidsstunder, afbrutna af jordiska bestyr, utan evigt och oföränderligt. Och då vi hafva sådana löften, hvarför skulle vi icke gärna försaka det närvarande goda, gärna följa Jesus och bära hans kors? Snart är profvotiden förbi, ehuru lång den synes för vår otålighet. Låtom oss då troget löpa i den kamp oss förelagd är och under alla lidanden se i tron och hoppet på det härliga målet. Jesus, gif oss nåd att efterfölja dig på korsens och försakelsens väg och alltid hafva dig för våra ögon och i våra hjärtan, på det vi ock må följa dig in i din härlighet och evigt förblifva hos dig. Amen."

Den sanna religionens kännetecken.

PASCAL.

Forts.

VIII.

Det vore att famla allt för mycket i märker, om det icke finnes spår, tillräckligt tydliga, för att kunna leda oss till sanningen. Ett, som i symmetri bör väcka uppmärksamhet, är, att kristendomen städse bevarat sig inom en kyrka, ett synligt samhälle. Tydligheten skulle dock vara allt för stor, därest meningarna om kristendom icke vore inom denna kyrka delade. Men för att verkligen finna sanningen behöfver man endast undersöka hvad som där i alla tider fortlefvat, ty blott det sanna, icke det falska, kan i längden bestå. Tron på Frälsaren har alltid funnits till i världen. Den från Adam ärfda traditionen om honom var ännu på Noas tider vid friskt lif. Sedermera bebådades han af profeterna. Dessa förutsade därvid äfven åtskilligt annat, som förr eller senare i allas åsyn inträffade, och som, genom att sålunda bevisa gudomligheten i deras sändning, på samma gång äfven gaf stöd åt tron på deras utsagor om Frälsaren. De betonade samfliga, att der lag, hvars fordringar de framhöllo, endast vore en förberedelse till den messianska, samt att den förra visserligen fortfa-

rande skulle äga bestånd, men att den senare komme att gälla evinnerligen och således icke att upphäfvast, utan endast att fullkomna den förra. Också har denna lag i själfva verket alltid varit gällande — liksom ock Kristus framträdde under alla förutsagda förhållanden. Han gjorde underverk. Sammalunda äfven apostlarna, i det de från hedendom omvände folk efter folk. Och denna profetiornas uppfyllelse är därigenom ett för alla tider talande vittnesbörd om Kristus såsom den sanna Messias.

IX.

Flera hvarandra upphäfvande religioner finnas, men blott en kan vara den sanna. Hvar och en af dem yrkar med maktspråk att bli trodd samt fördömer dem, som icke tro. Likväl, eller just därför, tror jag icke heller på dem. Hven som helst kan göra som de, kan ge sig ut för en profet. Men i kristendomen finner jag *fullbordade* profetior, och detta är lågonting helt annat.

X.

Blott den religion, som sätter sig upp emot människonaturen i dess nuvarande beskaffenhet och förmär tygla alla våra laster samt därför i förstone förefaller oss orimlig — blott denna är verkligt förnuftig och den enda sanna, den enda som också alltid funnits till.

XI.

Allt vårt görande och lätande bör ytterst äsyfta religionen och hennes utveckling. Alla våra lifsyftningar böra bringas i öfverensstämmelse med hvad hon lär. Hon bör, med ett ord, hos oss intaga en så djup, så central ställning, att hvar och en blott med kunskap om hennes enklaste grundsatser kan sluta sig till så väl alla enskildheter i människonaturen som ock världens beskaffenhet i det stora hela.

Det är dessa höga anspråk från den kristna religionens sida, som göra henne till föremål för så många bitterhet och smälek, därför att de icke känna henne tillräckligt. De föreställa sig, att hon endast skulle bestå i att erkänna tillvaron af en evig och allsmäktig Gud, d. v. s. endast bestå i hvad man kallar deism, en åsikt, nästan lika fjärran från verklig kristendom, som denues rena motsats, ateism, eller fullständig gudsförnekelse. Och i öfverensstämmelse härmed draga de den slutsat-

sen, att kristendomen icke kan vara den sanna religionen, därför att, om så vore förhållandet, borde, enligt deras mening, Gud uppenbara sig för människorna så klart och tydligt, att någon missuppfattning icke vore möjlig.

Men må de till deismens egen nackdel draga hvilka slutsatser som helst, så kunna de därmed likväl ingenting bevisa gent emot kristendomen, som ju själf lär, att efter syndafallet Gud icke vidare uppenbarar sig i full klarhet och åskådighet, och som ju till sin innersta kärna utgöres af hemligheten om Kristus såsom vår Frälsare, hvilken, i sig förenande gudomlig och mänsklig natur, uppfyllt villkoren för att rycka människorna ur syndafördärfvet och försona dem med Gud.

Det är således två grundsatser, som denna religion vill inplanta, nämligen dels att det finnes en för oss förnimbar Gud, dels att vårt syndafördärf gjort oss honom ovärdiga. Bekantskapen med båda dessa sanningar är ju för oss lika viktig. Det innebär för oss människor icke mindre fara att känna Gud utan att inse vårt eget fördärf, än det är att inse vårt eget fördärf utan att känna den, som förmår frälsa oss därutur. Ensidighet härvidlag leder antingen till högmodet hos de filosofer, som visserligen haft kunskap om Gud, men icke insett sitt eget elände, eller också till ateisternas förtviflan, hvilka väl känna till sitt elände, men icke vela utaf någon Gud eller förlossare. Och likasom det å ena sidan är för oss lika viktigt att besitta erforderlig kunskap i båda dessa afscenden, så är det å andra sidan ett bevis på Guds barnhärtighet, att hans uppenbarelser äro i det ena afscendet lika tydliga som i det andra.

Härom är det kristendomen rör sig. Det är detta, som utgör dess innersta väsen. Från den synpunkten är det vi hafva att betrakta världsförloppet och tillse, huruvida icke allt därin går ut på att bekräfta dessa kristendomens båda grundsatser.

XII.

Den som icke inser, att han är full af högmod och inbilskhet, brister och svagheter, orenhet och orättfärdighet, den måste vara alldeles förblindad. Och hvad skall man då säga om den, som inser detta, men likväl icke längtar efter befrielse därifrån? Huru är det möjligt att hysa annat än vördnad för en religion, som så noga, så djupt känner till människans fel? Huru är det möjligt att känna annat än en innerlig önskan, att en religion, som utlofvat så af den yttersta nöd fördrade räddningsmedel, verkligen måtte vara sanna?

Forts.

Columbia.

officielt organ för Columbia-konferensen, utgives den 1 i hvarje månad af Lutheran Augustana Book Concern, Rock Island, Ill.,

Redaktör: Pastor N. J. W. NELSON.

Prenumerationspris:

För helt år i förskott ..... 50 cents
" " " till Sverige ..... 65 "

Observera!

Å den å tidningen eller omslaget fastklitrade adresslappen angifves, till hvilken tid tidningen är betald. Om detta datum är lika med eller äldre än det å löpande nummer, så betyder det, att prenumerationstiden är utlupen, och att prenumerationen bör förnyas.

Då enskild prenumerant insänder sin afgift, erhåller han ej skriftligt kvitto, utan datot å adresslappen framflyttas.

Vi bedja, att man benäget underrättar oss, om tidningen icke kommer regelbundet, och om möjliga misstag och oegentligheter.

Entry as second class matter at the Rock Island, Ill. P. O. applied for.

Konferensens ämbetsmän.

Pastor M. L. LARSON, ordf., 911 Stewart Street Seattle, Wash.

Pastor G. A. ANDERSON, vice ordf., 1905 Mallon Ave., Spokane, Wash.

Pastor N. J. W. Nelson, sekr., 823 East 5th St., Moscow, Idaho.

Pastor Joh. W. Skans, kassör, 112 N. 15 st., Portland, Ore.

Så snart det kommit till vår kännedom, att vår konferens' ordförande skrifvit den högmässopredikan, han höll vid synodalmötet i Paxton, både vi honom strax enträget att få införa den i COLUMBIA. Denna begäran har pastor Larson godhetsfullt beviljat, och den ärade läsaren finner nämnda predikan å de första sidorna af detta nummer. Vi äro öfvertygade, att en hvar skall med intresse och till uppbyggelse genomläsa denna innehållsrika predikan. Må dess allvarliga sanningar få leta sig väg till mångt hjärta.

* * *

Den, som kunde auvisa ett verkamt medel för ingjutande af mera kärlek till vår egen tidningslitteratur i vårt folks hjärtan, vore i sanning en verkligt stor välgörare. Vi hafva tre samfundstidningar, nämligen veckotidningen *Augustana*, den engelska tidningen *Augustana Journal*, som utkommer med två nummer i månaden, och månadsskriften *Ungdomsvännan*. Alla dessa äro i sitt slag utmärkta och borde hafva en långt större spridning, än de nu kunna berömma sig af att äga. Synoden räknar nu omkring 225,000 medlemmar. Om vi antaga, att ett exemplar af *Augustana* borde nå till hvarje 5 medlemmar, så skulle

prenumerationsantalet vara 45,000; i verkligheten är antalet endast omkring 15,000 eller tredjedelen af hvad det borde vara. De båda andra tidningarna hafva jämförelsevis mycket mindre spridning. Att detta icke är som sig bör, säger sig själf. Såsom exempel på huru det mångstädes förhåller sig kan nämnas, att vi känna församlingar, till hvilka intet enda exemplar af *Augustana Journal* hittar vägen, pastorns ex. undantaget, och vi känna åtminstone en församling, där endast tvänne personer äro prenumeranter på *Ungdomsvännan*, oaktadt försök hafva gjorts att få den mera spridd. Inom metodistsamfundet gäller visst den regeln, att den, som icke håller någon af samfundets tidningar, icke är valbar till något ämbete inom församlingen. Där förstär man betydelsen af samfundslitteraturen. Liksom "man blir det man äter", så blir man ock i väsentlig mån det man läser. Och då man håller mindre samfundsvänliga eller kanske rent af samfundsfientliga tidningar, så är det lätt uträknadt, hurudant samfundssinne därigenom fostras. Kyrkliga tidningar äro lika nödvändiga för det kyrkliga intressets och det kyrkliga lifvets vidmakthållande och lifskraftiga pulserande som politiska tidningar äro det för deras områden: men, ty värr, är det mycket s. k. kyrkfolk, som ej inser detta eller som handlar mot bättre vetande. Är man en god samfundsmedlem, så nog intresserar man sig icke blott för huru verksamheten gestaltar sig inom den lokalförsamling, man tillhör, utan jämväl för verksamheten i andra delar af samfundet. I medlemmar af Columbia-konferensen, huru är det med eder i detta stycke? Vi önskade gärna, att det i hvarje hem inom vår konferens finnes åtminstone en af samfundets här omskrifna tidningar, ja, två, nämligen *Augustana* eller *Augustana Journal* och *Ungdomsvännan*. De utgifvas alla af Lutheran Augustana Book Concern, Rock Island, Ill. Skrif genast till nämnda firma efter profnummer, eller insänd ett års prenumeration. Priset på hvardera är mycket lågt: *Augustana* \$1.50 pr år, *Augustana Journal* 75 cents och *Ungdomsvännan* \$1.00; alla tre erhållas tillsammans ett år för \$3.00. De personer, som hålla sig med dessa tidningar, kunna icke undgå att röra det bästa inflytande. Befvälsen

af att förse hemmet med god och lärorik lektyr kan icke öfverskattas. Till sist må nämnas, att vi icke skrifvit ofvanstående på beställning, men vi skola anse oss hafva fått stor valuta därför, om våra ord vinna genklang hos tidningens värderade läsare.

* * *

Än en gång vilja vi vänligen bedja våra resterande prenumeranter att ofördröjligen till oss insända den lilla skulden! Det förvånar oss, att så många låta den ena vänliga påminnelsen efter den andra förklinga opåaktad! I början af förliden juli månad utsände vi närmare 150 påminnelser till resterande prenumeranter; till den 17 augusti (då detta nr sändes till tryckeriet) hade endast 39 af dessa betalt. Få vi höra från alla de öfriga snart, *please!*

* * *

Gång efter annan "klipper" tidningen *Fosterlandet* i Chicago originalartiklar ur denna tidning utan att gifva densamma kredit därför. Vi vilja icke örena våra spalter med att trycka namnet på ett sådant handlingssätt. Äfven andra artiklar, som vi öfersatt och lånat från olika tidningar, återgifvas efter COLUMBIA af samma samtida, men icke antydes med ett ord, att så skett. Vi hafva alls intet emot att vare sig *Fosterlandet* eller någon annan tidning aftrycker af COLUMBIAS innehåll, men vi tro det vara billigt, då så sker, att man angifver källan. — Det omskrifna förhållandet är blott en ny illustration af huru "de stora göra med de små efter behag". Tänk, hvad det är skönt att vara stor! Men sådan storhet vilja vi allra helst undanbedja oss.

Kyrkliga nyheter.

Pastor L. J. Fihn i St. James Minn., är af konferensens missionsstyrelse kallad att verka som respredikant.

* * *

Troy, Idaho. Kristendomsskolan, som pågått i tvänne månaders tid, afslutades den 31 juli. I allmänhet ådagalade barnen intresse för skolan och flit i arbetet, och vi våga tro, att denna deras skolgång icke varit utan sin stora nytta för dem.

Fastän föga har sagts om föreningarna, så ha de icke dess mindre varit i stadig verksamhet. Kvinnoföreningen håller ett möte hvarje månad. Sitt senaste möte höll för-

eningen hos Mrs C. A. Broman den 8 juli. Genom medlemsavgifter inkom i kassan \$6.50. Nästa möte hålles hos Mrs F. O. Swenson den 12 dennes.

Ungdomsföreningen "Concordia" har tvänne möten i månaden. Alltjämt taga medlemmarna lifligt intresse i föreningens möten och verksamhet. Det icke minst intressanta och "dragande" är helt säkert den vid hvarje möte förekommande debatten. Föreningen har ännu intet bibliotek, men med all sannolikhet kommer början till ett sådant att anskaffas i god tid för att kunna begagnas under de snart stundande långa höst- och vinterkvällarna.

En angenäm öfverraskning beredde ungdomsföreningen pastorsfamiljen på eftermiddagen den 26 juli. Den nämnda familjen gästade hos herrskapet Olof Olson. Stud. Magney kom dit strax efter middagen för att, som vi trodde, hjälpa oss "spänna" eftermiddagen. Icke så synnerligen länge efteråt kom en stor skara ungdomsföreningsmäniskor och andra, och detta såg något mystiskt ut! Då skaran kommit fram, uppträdde stud. Magney och förklarade ändamålet med besöket samt öfverlämnade åt oss en utmärkt vacker téservis af silfver såsom gåfva från föreningen. Vi tackade så godt sig för tillfället göra lät. Förfriskningar serverades, och en treflig stund tillbragtes. Vi tacka hjärtligt för gåfvan och det förtroende, hvarom den vittnar!

Pastor P. Beckman vikarierade för pastor G. A. Anderson i Spokane söndagen den 2 augusti, då den sistnämnde besökte LaConner- och Fairhaven-pastoraten.

* * *

Moscow, Idaho. Kristendomsskolan påbörjades här i församlingen af pastorn den 27 juli och fortsattes af stud. Magney från och med den 3 augusti. Då detta skrives äro 34 barn inskrifna. Det borde dock vara åtskilliga fler. Vi hoppas, att alla föräldrar göra sitt bästa i att sända barnen till skolan och se till, att de gå regelbundet, på det största möjliga vinst må komma alla vederbörande till del.

Äfven i denna församling äro föreningar i oafbruten verksamhet. Här hålla de ett möte i månaden hvardera, och bådas möten hållas i hemmen. Kvinnoföreningen höll sitt senaste möte hos Mrs A. Ramstedt den

5 aug. Det var väl besökt, och genom medlemsavgifter och gåfvor inkom \$8 i kassan. Beslut fattades att någon gång under hösten hålla auktion, och en kommitté tillsattes för att göra nödiga förberedelser.

Ungdomsföreningen höll möte i samma hem kvällen af samma dag. Programmet utgjordes af ett pianosolo, tvänne kvartettsånger och tvänne deklamationer. Äfven serverades förfriskningar. Kollekt \$6.35.

Båda föreningarna hålla sina nästa möten i pastorshuset den 2 dennes, kvinnoföreningen på e. m. och ungdomsföreningen på kvällen. Alla varda på det hjärtligaste inbjudna!

* * *

Portland, Oregon. Söndagen den 2 augusti var för oss såsom församling en skön dag i Herrens gårdar. På förmiddagen förekom konfirmation, då årets nattvardsbarn, 10 till antalet, förhördes i sin kristendom, aflade in trosbekännelse och afgäfvade sina trohetslöften. 5 af dem hade icke förut tillhört församlingen härstädes, men blefvo nu genom konfirmationen upptagna i församlingens gemenskap. Texten för konfirmationstalet utgjordes af Jesu fråga till Petrus: *Älskar du mig?* Joh. 21: 16. Efter konfirmationen hölls en kort predikan öfver dagens högmässotext: Matt. 7: 22—29 (8 sönd. eft. Tref.) med ämne: *Se till, huru du bygger din salighetsbyggnad.* Vid gudstjänstens slut fingo barnen sina konfirmationsattester samt hvar sitt exemplar af J. C. Brings lilla bok: Några minnesord för konfirmander.

På aftonen hölls nattvardsgång, då församlingen hade glädjen att få hälsa 14 nya medlemmar välkomna, af hvilka 9 voro kommunikanter. Först framträdde konfirmanderna till Herrens bord och därefter de öfriga nattvardsgästerna. Texten för skrifttalet utgjordes af Jesu ord: "Se, jag står för dörren och klappar; om någon hör min röst och upplåter dörren, skall jag ingå till honom och hålla måltid med honom och han med mig" Uppb. 3: 20.

Efter nattvardsgångens afslutning fingo nattvardsbarnen hvar sitt exemplar af den heliga skrift såsom minne af konfirmationsdagen och den första nattvardsgången, hvarefter ett kort afskedstal hölls till dem med ledning af Petri ord: "Och så mycket fastare hafva vi det profetis-

ka ordet, och I gören väl, att I akten därpå, såsom på ett ljus, som skiner i ett mörkt rum, till dess det dagas och morgonstjärnan uppgår i edra hjärtan." 2 Petr. 1: 19. I talet framhölls, att *I gören väl, då I akten på det profetiska ordet, det sanna ljuset och den klara morgonstjärnan.*

Kyrkan var skönt prydd af villiga händer med blommor och palmer; men den skönaste prydnad var dock den stora, uppmärksamma folkskaran, som infunnit sig i Herrens gårdar både på förmiddagen och aftonen. Sångkören glädde församlingen med sång vid båda tillfällena.

Från barnen erhöill pastorn en minnesgåfva. Men den största uppmuntran de kunna skänka honom är att närvara vid församlingens gudstjänster, deltaga i verksamheten för Guds rike och lefva i tron på sin Frälsare samt pryda vår Frälsares lära i alla stycken.

Vår snälla och verksamma syförening, "Den äldre syföreningen", som vi kalla den, hvilken har i många år troget arbetat till förmån för församlingen, har nyligen låtit inlägga cement-trottoar i fronten af kyrkan, för hvilket församlingen är innerligt tacksam. J. W. S.

* * *

Seattle, Wash. Vår stora, lifaktiga och verksamma syförening här har förut insatt bänkar i vår nya kyrka och har nog penningar i kassan för att lägga "cementwalk" vid kyrkoegendomen m. m. Men sitt mest storslagna beslut fattade hon på sitt möte den 7 augusti. Hon beslutade sig nämligen då för att betala för pastorshuset och skänka det till församlingen. Pastorn är ännu den egentlige ägaren af detsamma. Han lånade penningar och med församlingens tillåtelse byggde det på östra delen af kyrkotomten, med den öfverenskommelsen, att församlingen skulle hafva rätt att inlösa det, så fort hon kunde och ville, på en tid af femton år.

Vår församlingsskola har hållits sex veckor och afslutades den 14 augusti. Fru pastorskan har förestått densamma såsom lärarinna. Tjugusju barn hafva varit inskrifna, af hvilka de flesta gått mycket regelbundet.

Äfven under den vackra årstiden äro gudstjänsterna både på söndagar och torsdags aftnar väl besökta. På söndagskvällarna mellan 7 och 8

hålles omväxlande bibelklass och bönenöte. Ganska många besöka dessa andaktsstunder, och många delta i dem med lif och värma. Gud vare lof, att han ännu är ibland oss, att han omvänder syndare och välsignar sina barn, så att de kunna "växa i nåden och vår Herres och Frälsares, Jesu Kristi, kunskap."

* * *

Redovisning. Under juli månad ha följande bidrag inkommit:

För konferensens mission.	
Immanuel-förs., Portland . . .	2.90
Första förs., Astoria	4.00
För heduamissionen.	
Gethsemane-förs., Seattle . . .	46.30
För församlingen i South Bend.	
Coos Bay-förs., Marshfield . . .	4.00
Immanuel-förs., Portland . . .	4.00
För synodens understöds-kassa.	
Gethsemane-förs., Seattle . . .	6.83

Summa \$68.03

Med tacksamhet erkänns ofvannämnda bidrag.

Portland, Ore., den 1 aug. 1903.

JOEL W. SKANS,

Columbia-konf:s kassör.

* * *

Spokane, Wash. En trefflig afton. Fredagen den 14 augusti var Salemsförsamlingen i Spokane bjuden till pastorshuset på en liten aftonunderhållning. Prästfolket ville på så sätt säga församlingen, att de satte värde på och voro tacksamma för den rika vänskap, de varit föremål för under de sista 10 åren. Omkring 100 personer antogo inbjudningen. Flera andra hade nog gjort så, om de kunnat. Aftonen var så skön som möjligt. Stämningen var god. Hela tiden vistades man i det gröna. Samtalet var lifligt, medan man åt njöt litet materiell förfriskning. Sedan talade pastorn några ord till församlingen och ledde i bön.

Aftonen efterlämnar hos många ett angenämt minne.

Gud välsigne Salemsförsamlingen!

* * *

Tillkännagifvande. Enligt vid senaste årsmötet fattadt beslut skall Columbia-konferensen sammanträda till allmänt missionsmöte i Salemsförsamlingens kyrka i Spokane, Wash., onsdagen den 28 oktober 1903 kl. 8 e. m. Mötet öppnas med högtidlig hägmässogudstjänst och predikan af konferensens ordförande.

Pastor Martin L. Larson inleder den teologiska diskussionen vid mötet öfver af honom i samråd med pastor Joel valdt ämne.

Vid prestorkonferensen föreläser

pastor C. E. Frisk öfver ämnet: *Helgelsen i inskränkt bemärkelse.*

N. J. W. NELSON, sekr.

* * *

Från Saron-församlingen i Powell Valley, Oregon. Ärade COLUMBIA! Tillåt mig sända en hälsning från vår sköna dal och lilla församling. Vi ha haft en skön och härlig sommartid, då man mer än annars känner sig dragen ut i naturen, där Gud själf med mästarehand ordnat träd och buskar, blommor och gräs om hvarandra, porlande bäckar, fågelsång, blomsterdoft; och allt detta har han gifvit människan att njuta af. Ej underligt därför, att man känner sig dragen ut i naturens sköte. Detta tyckte vår församling också; men så tänkte vi också så här: "delad glädje är dubbel glädje", och därför inbjödos våra syskon i Portland, med barn och ungdom, att komma ut och med oss fira gudstjänst i det gröna.

De antogo inbjudningen, och söndagen den 9 aug. bestämdes för utflykten, som hölls i W. Andersons skog. Resan är också bekväm, sedan den nya järnvägen från Portland blef färdig hit. Mycket folk var samladt redan vid 10-tiden, och flera kommo efterhand. Vår pastor, B. S. Nyström, höll en god predikan öfver dagens högmässotext. Sångkören från Portland ledde sängen på ett förträffligt sätt. Omkring kl. 1 serverades middag af Powell Valley-församlingens kvinnor. Kl. 2 var man åter redo, då söndagsskolans ledare, mr C. A. Lindgren, tillkännagaf, att det nu var de små, som skulle predika. Det gjorde de också genom små dialoger, deklamationer och sång. Kl. 3 anlände pastor Skans samt studerande E. Holt, hvilken också är korens ledare, jämte flera från Portland. Vi hade äfven glädjen att bland oss hafva professor A. W. Williamson från Rock Island, hvilken höll ett utmärkt tal på engelska. Pastor Skans talade på svenska. Hans ämne var: "Hvad gör du här, Elia?" Hans utmärkta tolkning af de ovanliga textorden åhördes med stor uppmärksamhet. Sångkören från Portland omväxlade med många sköna, väl inöfvade sånger, hvarför vi särskildt äro dem tacksamma. Kl. 5 serverades kaffe och mat för alla deltagarna, som säkert uppgingo till öfver 200 personer. Pastor Skans med familj kvarstannade till måndagen, då kvinnornas missionsföre-

ning höll ett talrikt besökt möte hos C. A. Lindgrens, hvarvid vi hade glädjen hafva fru Skans ibland oss. Tack för besöket.

En af församlingens diakoner, mr S. M. Stafanson, har med nit och trohet arbetat för församlingens bästa, och det ville församlingen visa sin erkänsla för, hvarför man samlades och tågade till hans hem en vacker afton. En soffa kvarlämnades som minne af besöket.

Mr C. P. Erickson har varit kyrkoväktare från församlingens början, men har ej velat taga emot någon ersättning därför, och som han bor tätt invid kyrkan, så faller alltid mycket arbete och besvär på hans del. Därför beslöt församlingen att öfverraska honom, och den 19 juni, i stället för att som vanligt gå hem efter gudstjänstens slut, samlades alla i hans treffliga hem och uppstämde en sång, hvarefter S. M. Stafanson uppläste ett af honom själf författadt poem och öfverlämnade en penninggåfva från församlingen. Därpå dukade kvinnorna middag i trädgården.

Sorg och glädje växla beständigt. Ett af våra söndagsskolbarn, lilla Sally, dotter till P. A. Stafanson, fick hembud efter en tids svår sjukdom. Hon saknas i syskonringen och kamratkretsen, men är också bärgad för evigt. Hon begrafdes den 1 juni.

Gresham, Oregon, i aug. 1903.

P. N. ÅLMQUIST.

En liten restur.

Den 31 juli lämnade jag Spokane, mitt hem i 10 år. Målet var Puget Sound. Ändamålet dels att ge de vakanta församlingarna i Everett, Fairhaven, Clearbrook och LaConner ett predikobesök, dels att göra några förberedelser för flyttningen till den sistnämnda platsen.

Färden öfver Cascade-bergen blir aldrig gammal och vanlig, hur ofta man gör den. Den storartadt vilda naturen afslöjar ständigt nya skönheter. Dess intresse förnyas för hvarje gång.

Denna gång var det alldeles utan äfventyr. Medan löget raskt rullade ner för den västra sluttningen, kommo vi i kollision med en sten, som rullat ner på spåret. Den enda omedelbara skadan var, att ploget (the cow-catcher) ramponerades. Den var nu trasig och hang all för lågt, så att den ville plöja mellan skenor-

na. Därför arbetade man af alla krafter med spett, släggor och stampar och slutligen med lokomotivets egen dragningskraft för att få bort den. Men lyckligtvis misslyckades man häri. Slutligen kom man på den idéen att binda upp plojen med en stor kedja. Så fortsattes resan. Om en stund körde vi på en ko. Hade nu plojen varit borta, skulle troligen hela fåget ursparat, såsom icke så sällan händt. Att man misslyckades i sina välmenta och allvarliga ansträngningar att få bort plojen bevarade oss sålunda från en svår olycka och räddade troligen flera människolif. Konduktören anmärkte: "I am glad we didn't succeed." Ofta kännes det rätt bittert att misslyckas i välmenta företag, som kostat oss mycken ansträngning, men när vi få se saken i evighetens ljus, om icke förr, så skola vi säga: "Jag är nu glad, att jag misslyckades."

Till Everett kom jag naturligtvis sent. Men vårt folk väntade på mig. Och det fast en stor gatukarneval var i full gång blott två blocks från den lilla kyrkan. Karnevalens oafbrutna "klingande spel" störde oss nog något, men vi fingo i alla fall en uppbygglig stund. Församlingen väntar ännu på svar från pastor Philip Andreen.

Följande morgon, efter ett sjukbesök, fortsattes resan med ångbåt till LaConner. Åter en misräkning. För söndagen hade man utlyst högmässogudstjänst med nattvardsgång och engelsk gudstjänst på eftermiddagen. Nog hade jag önskat att med Guds nåd och hjälp gifva min blifvande församling, som nära ett år saknat pastor, en uppbygglig dag.

På lördags aftonen mädde jag illa. Söndagsmorgonen var jag sjuk. Efter en natt rik på smärta och fattig på sömn och hvila uppstod jag blek och darrande, oviss huruvida jag skulle orka att ens komma till kyrkan. När man blir sjuk, är det alltid i otid. Hellre när som helst än just då. Så tyckte jag nu och icke sällan förut. Men det finnes ingen tid, som är rätt lämplig att mottaga besök af den ovälkomne gästen.

Till kyrkan kom jag dock genom vår Guds innerliga barmhärtighet. Högmässa och nattvardsgång firades. Nästan hela församlingen deltog i båda. Jag kan ej tro, att det var alldeles utan uppbyggelse. Äfven

på eftermiddagen samlades vi enligt pålysning.

Måndagen gjordes ett sjukbesök. Tisdagen var jag åter kry och reste till Fairhaven. Äfven där tycktes man hungra efter Guds ord. Två gudstjänster voro utlysta. Antalet åhörare var vid båda tillfällena öfverraskande stort. Hur lätt det är att predika, då åhörarna "gärna höra och lära"! Där utlystes åter stämna för prästval. Må Herren gifva församlingen en trogen lärare!

Clearbrook besöktes följande dag. Gudstjänsten kl. 3 e. m. var väl besökt, trots den starka värmen. En och annan landsman bosätter sig ännu där, så att vår församling har utsikt att växa. Det är nog mödosamt att röja, men landet är fruktsamt och lönar mödan.

Fredag morgon var jag åter hemma. Resan var vederkvickande för både kropp och själ. Det är tröststärkande och uppmuntrar till ny iver i arbetet att se så många tecken till att vårt arbete i Herren icke är förgäfvat. Det är lättare att se dessa tecken, där man är främmande eller ser församlingen blott en och annan gång.

Min församling led ej af min bortovaro. Den hade två pastorer i mitt ställe. Ombyte förnöjer både församling och pastor.

Herren främje i nåd våra händers verk!

G. A. A.

Ett ovanligt prästval.

En sommarafton 1875 voro en del badgäster samlade i den vackra parken vid Mössebergs badanstalt, och bland dem äfven baron Hans Henrik von Essen, som hade kommit på ett tillfälligt besök. Samtalet rörde sig om Guds ofta så underliga sätt att bönhöra. Baron Eessen omtalade då bland annat äfven följande tilldragelse, som inträffat några år förut.

I början af 1870-talet stod X pastorat i Västergötland ledigt, men "proffen" för dess återbesättande pågingo som bäst.

Af de tre på förslaget uppförda prästvännen hade pastor A. de största utsikterna. Ty han var en sådan präst, som de flesta X-borna *den tiden* ville hafva: en munter, trefflig sällskapskarl, som både kunde "tömma sitt glas och dra sin spader". — Med indantag af en enda fattig adelsman fanns i socknen endast

bönder och "patroner", — så kallades särskildt de många brännvinsbrännarna, hvilka, med tillhjälp af likasinnade vänner bland bönderna, oemotsagda härskade inom socknen. Dessa alla, hela den s. k. brännvinsligan, hade redan beslutet, att pastor A. skulle blifva "församlingens herde".

Pastor B., den andre på förslaget, ansågs som en ringa förmåga och troddes ej skola få en enda röst.

Pastor C. däremot, på förslaget den tredje, var en varmt troende präst och en kraftig predikant, hvilken alla de gudfruktige i X lifligt önskade få till sin själasörjare. Men han var brännvinsligans fasa, ty han var en motståndare till både brännvin och kortspel — och det var ju nog att göra honom "omöjlig".

"Läsarna" i X voro den tiden ringa och fattiga; därför vägde deras röster så obetydligt, att det blott behöfdes ett fåtal af brännvinspatronernas för att besegra dem. Och nu voro alla patronerna ense om A. Då var det ju klart, att C. ej hade den ringaste utsikt.

Det var en söndag i medlet af januari, då C. skulle låta höra sig. A. och B. hade redan förut profvat. Kyrkan var full af folk, men af brännvinsligans medlemmar saknades flera, som icke ens på profdagen ville höra "den eländige C. och hans pjollriga snack", såsom det hette. Men hufvudskälet för deras uteblifvande var nog, att de fruktade att få ett styng i samvetet.

Pastor C. predikade denna dag med synnerligt allvar och andekraft både lag och evangelium, icke minst det senare. Men hans ord hade träffat allt för många ömtåliga punkter, och då han kom ned från predikstolen, mottogs han med vreda eller förlägna blickar af de i sakristian församlade kyrkovärdarna och patronerna. En af dessa senare, en synnerligen djärf och fientlig man, gick fram till pastor C. och sade spefullt: "Tack för predikan! Det var roligt att få höra pastorn för *en gång*." C. svarade: "Om Gud ser så behöfves, kan det väl hända, att ni får höra mig många gånger till." Patronen och hans likasinnade hånlogo, men C. teg och yttrade ej mer härom.

Valdagen kom. Under hela den föregående veckan hade läsarna i X samlats till gemensam bön hvarje afton. Ty de insågo klart, att utan

Herrens särskilda ingripande i saken fanns det ingen, ens den ringaste utsikt för dem att kunna erhålla pastor C. till kyrkoherde. Nu är det visserligen ett känt och erkänt ordspråk, att "*i allmänhet* har vår Herre Gud ingenting att säga vid prästval". Men stundom tager han sin rätt och visar sin makt, då ej människorna ha respekt för någondera. Så skedde ock här.

På lördagen före valet hade en af patronerna haft stor middag för socknens förnämligare bönder. Därvid hade gått muntert till, och man hade särskildt skrattat åt "de galna läsarna", som dagligen "höllö på med sina böner till Gud" om att få pastor C. till kyrkoherde. "Vi äro ju tiodubbla, d. v. s. vi ha mer än tio gånger så många röster som de", sade värden med glaset i hand; blott en fjärdedel af våra röster är nog att kullkasta dem alla. Inte ens ett underverk från himmelen kan ändra ett *fakta* (!) som detta. Därför: skäl för pastor A. som vår präst!" Skålen dracks med jubel och följdes af många flera skålar, så att när en del af gästerna mot åttatiden foro hem, voro de flesta af dem mycket "uppslupna" och besänkta.

På hemvägen mötte det glada sällskapet grupper af läsarna, som nu samlades till sitt sista gemensamma bönemöte för den följande dagens prästval. Och vid hvarje sådant möte skrattade patronerna väldefigen och hurrade för pastor A.

Himlen var molnbeckt, tät snö började falla och luften "kändes tung" i både andlig och lekamlig mening. De till bönen samlade voro modfällda. De mötande "patronernas" nånskratt gifvo ännu genljud i öron och hjärtan. Och mer än en var frestad att gifva vika för den efter förnuftet alldeles riktiga slutsatsen: "Hvad förslå vi mot så många? För oss är det omöjligt att besegra en så stor öfvermakt".

Men en bland dem, en gammal from skogvaktare, uppmuntrade de öfriga till mod och ståndaktighet. Hans varma brinnande bön blåste upp den svaga andelden i de andras hjärtan. Och när man vid tio-tiden skildes åt med gammalsvenskt handslag på att i morgon icke låta *någon* hindra sig från kyrkan, så kände alla ett mod och en förtröstan, som öfvervann allt hvad förnuftet kunde invända.

När man kom ut, var det yrväder; snön föll i täla flockar, och det var icke lätt att i mörkret finna vägen till sitt hem.

Följande dag inbröt. Snön yrde allt fort, höga drivvor lågo öfver allt. Och det var blott med yttersta möda, som de fattiga läsarna, af hvilka de flesta icke ägde andra hästar än "apostlahästarna", nu kunde, pulsande genom drivvorna, bana sig väg fram till kyrkan. Men de kommo alla dit och funno sig till sin bestörtning vara nästan de enda tempelbesökarna på denna viktiga dag. Under predikan kom en och annan till. Men snart var gudstjänsten slut, och valet skulle börja.

Den valförrättande prästen såg högst förvånad ut, då han bland väljarna saknade nästan alla socknens förmögnaste och "mest ansedda" män, d. v. s. brännvinsbrännarna. Men nu kunde saken ej ändras. Valet hölls, och med öfvervägande majoritet blef den dagen pastor C. vald till kyrkoherde i X.

Huru hade detta blifvit möjligt?

Jo, när på söndagsmorgonen "brännvinsligans" medlemmar vaknade, tunga i hufvudet, och sågo yrvädet och de oerhörda drivvorna, tänkte de flesta af dem: "Detta är ett lundväder; inte vill jag fara till kyrkan i sådant väder. Och det betyder för resten ingenting, om jag är borta; de andras röster äro nog och öfvernog. Vår seger är gifven, äfven utan mig. Jag behöfver sofva ut litet till." — Så tänkte, som sagdt, de flesta. Och när de få, som farit till kyrkan, där till sin stora häpnad snart "fattade situationen" och skickade budkafvel åt alla håll, så var det för sent. Iman förstärkning hann anlända, var saken afgjord. Läsarnas böner voro hörda, och deras trohet mot sin Herre hade vunnit sin belöning.

När de slagna brännvinsbrännarna fingo saken fullt klar för sig, var deras föroiftring gränslös; hvar och en skyllde på den andre. Men den förståndigaste af dem sade: "Hvem skickade yrvädet? Jag börjar tro, att det ännu kan ske underverk, och att *det hjälper att bedja*. Ty eljest hade aldrig läsarna fått det så bra förspändt som de nu fingo. När jag skall dö, vill jag vara läsare."

Den här skildring af en verkligt timad händelse kan ju hafva mer än en tänkvärd lärdom att gifva.

"*Ur Minnet och Dagboken.*"

För "i dag."

Bakom molnen solen lyser klar,
bakom sorgen finns dock frösten kvar;
och hur lifvet än må växla här —
Herren Gud densamme är!

Kommer lyckan, tag den tacksamt mot,
kommer nöden, gå till korsets fot!
Allt ju skickar samma fadershand,
fast det syns ej så ibland.

Vägens törnen hafva rosor, och
fast de stinga — o, de dofta dock;
Herrens kärlek skickar en och hvar,
hvad han mest af nöden har.

Uppåt, hemåt, är hans lösen blott;
så han delar, som han finner godt
för att draga våra hjärtan hem —
uppåt till Jerusalem!

Må han sända, hvad han vill och kan,
i mitt hjärta härske endast han!
Och när spiran är hans ljufva frid —
hvad förlorar jag därvid?

Sådan Herre, sådan lön en gång —
salig morgon efter natten lång.
Tröttnad pilgrim funnit Herrens hus
i det underbara ljus!

"*Ledstjärnan.*"

Augusti-numret af den illustrerade tidskriften "*Ungdomsvännen*" har utkommit med följande innehåll:

Titelplansch: Landskap i mån-sken. Oljemålning af Herman Alfred Wahlberg. — Tungor i naturen, (poem) Lotten von Kraemer. — Saliga äro de renhjärtade, ty de skola se Gud. L. L. — Hoppet. Axel Fredholm. — Dit ut. Hjalmar Edgren. — Svensk-amerikanska bilder. Ludvig. — Till böckernas historia, (illustr.) — Hämnad. C. W. Andeer. — Några minnen från Paxton, (illustr.) S. P. A. L. — Ur Vasasagan, (poem) Jakob Bonggren. — Johan August Immanuel Sundelin, (illustration) — Hvarför sjön drog sig tillbaka och suckade. M. F. — Lot-tal öfver skaldekonsten. E. A. Z. — Det inre af Stöckholms Storkyrka, (illustr.) S. G. Y. — Hr knappfabrikör Eks i Brackstad opinion om Amerika, (poem) Ludvig. — Pellen på Nabben hjärtesorg. Thare Sällberg. — Pastor Kvanishus verksamhet, (illustr.) C. W. Foss. — "Morske Joe". — Min himmel, (poem) Sally Prudhomme. — John Ericsson (illustr.) — Vid Niagara, (poem) J. E. Rosenberg. — Hälsning från Sverige, J. S.—n. — I skörde tiden, (poem) Carl Kraft. — Linné i Uppsala och Amsterdam. — "State Luther League" organiserad i Colorado. Prenumerationspris: \$1.00 pr år. Rekvireras hos

Lutheran Augustana Book Concern,
Rock Island, Ill.

Lönen för en god gärning.

En ung man i New York gick en dag in på ett af stadens förnämsta kontor och sökte plats där. Chefen svarade, att han kunde få komma igen. Då han på eftermiddagen gick en gata framåt, lade han märke till att en gammal frukthandlerska, som försökte gå tvärs öfver gatan, blef kullkastad af en vagn. Fruktkorgen slogs omkull, och frukten spreddes omkring i gatsmutsen. Den unge mannen kom strax kvinnan till hjälp. Han reste henne upp, samlade äpplena i korgen och fortsatte därefter sin väg. Inom kort hade han glömt bort alltsammans. Efter en tid besökte han åter nyssnämnda kontor och fick genast anställning. Ungefär ett år därefter tog hans principal honom en dag in till sig och frågade, om han mindes en frukthandlerska, som han hade hjälpt på gatan. Till sin stora förvåning fick han då veta, att just denna handling af tjänstvillighet var orsaken till, att han fått den plats, som mer än hundra andra unga män sökt förgäfvos.

Ordets makt.

Kaptenen på ett ångfartyg var med bland dem, som tycka det är muntert att förlöjliga bibeln och göra narr af kristendomen och dess bekännare. Han var en ifrig gudsförnekare. I synnerhet var det honom kärt att komma fram med sina åsikter, när han hade präster ombord.

På en af sina resor hade han en from Herrens tjänare bland passagerarna, som hade mod att sätta sig att samtala med fritänkaren. Föremålet för samtalen var underverkens

omöjlighet. Sedan han tåligt hört på honom, sade prästen: "Kapten, har ni någonsin läst nya testamentet?"

"Jag kan icke säga, att jag gjort det. Jag har endast små delar där-af."

"Vill ni lofva mig att läsa det från början till slut, och sedan vill jag gärna samtala med eder om hvad ni anser tvifvelaktigt."

Detta sades i en vänlig, öfvertalande ton, och kaptenen svarade: "Det vill jag." Prästen gick därpå bort och tog fram ur sin kappsäck ett nytt testamente, som han gaf kaptenen, hvilken åter försäkrade, att det skulle han visst läsa. — Så skildes de.

Några veckor senare hade pastorn anledning att åter resa med samma ångfartyg, och snart sammanträffade han med kaptenen, hvars ansiktsuttryck och hela uppförande var helt förändradt, sedan de sist råkades. Sedan de hjärtligt hälsat hvarandra, frågade pastorn, om han läst boken.

"Åh, pastor", sade kaptenen, jag hade icke läst långt, förr än jag kände, att jag var en skuldbelastad syndare, och att jag behöfde just en sådan vän som Jesus, Guds Son. Jag måste ropa med publikanen: "Gud vare mig syndare nådig!" — och med den blinde tiggaren vid Jeriko: "Jesus, Davids Son, varkunnas dig öfver mig!" Nu kan jag förlita mig på denne Jesus och älska honom, som jag en gång föraktade."

Pastorns glädje kan lättare tänkas än beskrivas. Kaptenen blef en sann kristen, och det var hans fröjd, när han kunde berätta för andra, hvilken barnhärtig Frälsare han funnit.

(Sendebudet.)

**J. R. BROWN,
SVENSK LÄKARE & KIRURG**

Kontorstimmor:

10—12 f. m., 2—4 och 7—8 e. m.

Träffa å sitt kontor i Chamber of Commerce Building öfver Malstrom Bros. apotek.

TACOMA.

WASHINGTON

Biljett-

kopare!

SPARA PENNINGAR

Genom att försäkra eder om biljetter från Skandinavien nu (gällande för ett år), ty priserna komma snart att stegas.

Kom ihåg

det mycket omtalade Pierpont Morgan-ångbåts-syndikatet, hvilket ganska snart träder i kraft.

Vi representera alla ångbåtsbolag, och ni kan själf välja den linje, öfver hvilken eder passagerare skall resa.

Vi sända biljetterna pr registrerad brev till passageraren och gifva honom samtidigt alla nödiga förklaringar med hänsyn till resan, på svenska, så att inga extra utgifter förekomma.

Vi blifva regelmässigt underrättade pr telegraf om eder passagerares afresa och ankomst, och kunna vi således gifva eder nöjaktig underrättelse om ankomsten och bespara eder mycket obehag, genom att ni slipper vänta i dagvis vid järnvägsstationen på edra vänner.

Kom ned på kontoret, eller skrif eller telefonera, och skall det städse vara oss ett nöje att vägleda och icke missleda eder.

A. CHILBERG,

under Scand. American Bank,

1st ave. & Yesler Way,

Long Dist. Telef.: Main 528. Seattle, Wash.
Independent Phone: 528.

OLE B. LIEN. HARRY B. SELVIG.

Skandinaviskt Apotek.

Droger, Kemikalier och Toilett-artiklar.
Receptis fyllande en specialitet.

Telephone James 41.

1102 Tacoma Ave. Tacoma, Wash

CARL MILLS**American Meat Market**

902 Tacoma Ave., Corner 9th St.

Dealer in Fresh, Salt and Smoked Meats, Chickens, Turkeys and all kinds of Poultry dressed to order.
TACOMA, WASH.

LINDBERG GROCERY CO.**Wholesale****...Grocers...**

and importers of

SCANDINAVIAN SPECIALTIES.

Telephone Main 122.

1932 Pacific Ave. Tacoma, Wash.

Predikningar och Föredrag

— Af Dr O. OLSSON. —

Detta arbete, som just lämnat pressen, innehåller, hvad titeln angiver, en samling predikningar och föredrag af den saligen hädangångne, högt aktade och värderade dr O. Olsson. Få af det offentliga ordets män hafva varit mera populära, i detta ords bästa bemärkelse, än han, och detta icke blott inom det samfund, han tillhörde, utan äfven bland utomstående. För dessa hans många vänner och beundrare blifver denna predikosamling ett kärkommet minne, och vår uppbyggelse-litteratur har därmed fått en värdefull tillökning.

Samlingen af predikningar utgör i det allra närmaste en fullständig årgång, där endast helt få af kyrkoårets söndagar saknas. I de flesta fall behandlas någon af högmässotexterna, men i de fall, där någon sådan predikan icke varit tillgänglig, har en aftonsångspredikan intagits.

Arbetet, i stor oktav, 800 sidor, är fördeladt i tre afdelningar:

I. Predikningar öfver texter på sön- och helgdagar.**II. Predikningar vid särskilda tillfällen.**

I denna afdelning förekomma böndagspredikningar, skriftetal, synodalpredikningar, ordinationstal, examens-, missions-, reformations- och tacksågelsedagspredikningar.

III. Föredrag och tal.

Bokens pris är: Klotband \$2.00. Halffranskt band \$2.50.

LUTHERAN AUGUSTANA BOOK CONCERN,

Titular 213 E. 7th Street, ST. PAUL, MINN.

ROCK ISLAND,

377-379 Broadway, Room 1009, NEW YORK, N. Y.

ILLINOIS.

Det bästa är alltid det billigaste,
och det är hvad ni får
hos

Geo. Creighton,

parti- och minuthandlare med
**Tyger, Skor och
Kläder.**

SVENSKA TALAS.

MOSCOW, - - - IDAHO.

Moscow's Shoe Store

Galoscher, Fältstöflar,
Strumpor.

Lagning utföres. J. M. PRICE, ägare.

J. C. WOLF

DEALER IN

Staple & Fancy Groceries, Crockery
Tropical & Domestic Fruits

MOSCOW, IDAHO.

D. H. HOLMAN

DENTIST

Teeth extracted without pain by use of
local anesthetics. No hypodermic
needle. Only best material used.

MOSCOW, IDAHO.

ADAMS & CO.

Grocerihandel

Spicer Block,

MOSCOW, IDAHO.

The First National Bank

of Moscow, Idaho.

Äldsta och största bank i Latah County. Sär-
skild uppmärksamhet ägnas växlar till utlandets
alla delar.

A. N. Bush, President. W. L. Payne, kassör.
Warren Truitt, v. Pres. B. L. Jenkins, bitr. kassör.

The Golden Rule

Everything in

Dry Goods and Clothing
at the lowest possible price.

MOSCOW, IDAHO.

NILS PETERSON

Plumbing & Steam Fitting.

Pumpar, Stovar, etc. lagas.

Utför första klassens arbete.

FIRST STREET, MOSCOW, IDAHO.

Third St. Market

Fresh and Salt Meats
Fish and Poultry

FRANK PRICE, ägare. MOSCOW, IDAHO.

T. TOBIASON

DEALING IN

Lumber, Sash & Doors

Main Street, Moscow, Idaho.

J. A. BJÖRKLUND

tillhandahåller ett godt urval af

VAGNAR OCH FARMREDSKAP.

Kom och bese dem.

TROY, - - - IDAHO.

Olson & Johnson

Möbel- och
Järnvaruhandel.

STORT LÄGER. PRISERNA DE BILLIGASTE.

Troy, Idaho.

L. A. Torsen

Dealer in

Drugs, Patent Medicines, Toilet Articles,
Stationery, School and Office Supplies, etc.,
Paints, Oils, Varnishes and Brushes.

Main Street, Moscow, Idaho.

DAVID & ELY

DEPARTMENT STORE

The largest and best stock of goods in North
Idaho. Call and look the stock over.

MOSCOW, - - - IDAHO.

H. P. EGGAN,

Skandinavisk Fotograf.

Gör mig ett besök.

3:de gatan. - - - Moscow, Idaho.

Nära G. A. R. Hall.

THE GEM CITY HARDWARE COMP., Ltd.

[Efterträdare till Lestoe & Sherer.]

Järnvaruhandel,

BLECKSAKER och STÖVAR.

MOSCOW, IDAHO.

You can get everything cleaned,
"Your character excepted,"
at the

Moscow Steam Laundry

Motter, Wheeler Co.,

The Leaders,

MOSCOW, IDAHO.

W. A. LAYMAN

har ett rikhaltigt lager af

**Böcker, Skrifmaterialier, Frukt-
ter, Grocerier och Konfekter.**

Alla slags Farmprodukter tagas i ut-
byte för handelsvaror.

Handskar för män och gossar i rikt
urval.

"Den som spar, han har." Spa-
ra 10-centaren, och dollarn är Er.
Insätt Edra besparingar i SPOKANE
& EASTERN TRUST CO:S spar-
banksafdelning. Intresse betalas i
januari och juli.

SPOKANE & EASTERN TRUST CO.,
Moscow, Idaho.

SVENSK SKOHADEL.

Stort lager af alla slags skodon, såsom

SKOR, STÖFLAR, GALOSCHER, m. m.

Gör mig ett besök.

Gust. E. Wersen, La Conner, Wash.

Svenska böcker.

Fulleständiga Engelsk-Svensk Brefatäl- lare. Klotband	\$1.00
Praktisk Lärabok i Engelska. Klotband ..	\$1.00
Svensk-amerikansk Kokbok. Kart	\$1.25
Do, Klotband	\$1.50
Ahlbergs Biblisk Skattkammare. Välsktb.	\$1.50
Do, Läderband	\$1.75
Do, Moroccoband med guldsnitt	\$2.25
Rosenius' Betraktelser för hvar dag i året.	
Välskt band	\$1.50
Do, Läderband	\$1.75

Kataloger gratis.

The Engberg-Colmberg Pub. Co.

119 E. Chicago Ave., Chicago, Ill.

Will E. Wallace

JUVELERARE och

... OPTIKUS ...

Spicer Block. - - - Moscow, Idaho.

If your watch or
clocks do not
keep time, take
them to

**Frank
Kelly**

Browne Block - - - Moscow, Idaho.

HAGAN & CUSHING

tillhandahålla allt som hör till en väl
sorterad

Kötthandel.

BUTIK Å MAIN STREET.

Högata kontanta pris betalas för bif,
fläsk, färdkött och fjäderfä.

R. HODGINS,

Druggist och Kemist,

Stort förlag af skol- och andra böcker
samt utrustning för kontor och skolor.
Kom in och bese mitt nya lager af
svenska och norska Böcker, Biblar och
Testamenten.

Moscow, Idaho.

Stewart Bros.

Carriages, Buggies and Saddle Horses.

Livery, Feed and Sale Stables.

Give us a call. — Moscow, Idaho.

Issued the 1st every month
by Lutheran Augustana Book Concern,
Rock Island Ill.